

Slovo k povzbuzení na neděli 4. června 2023, na Slavnost Nejsvětější Trojice – A
Biblická čtení: Ex 34,4b-6.8-9; Dan 3; 2Kor 13,11-13; Jan 3,16-18

Milé sestry, milí bratři,

na dnešní neděli, první po Letnicích, máme další slavnost, **Nejsvětější Trojice**. Že tomu tak rok co rok je, má svůj důvod: Po Adventu čekajícím, že Otec pošle Mesiáše, po Vánocích, svátcích jeho narození, po první části liturgického mezidobí Kristova veřejného působení, po Velikonocích a slavnosti Soslání Ducha Svatého si dnes připomínáme **celou Boží Trojici**, specifikum křesťanského vnímání Boha, Boha jako takového, «tajemství jeho vnitřního života», jak zaznívá v mešních modlitbách.

Víra v **Boží Trojjednost** vychází ze základního sebe zjevení Boha, že **více než cokoli jiného je Láska**. Že Bůh je Láskou **sám v sobě**, která je **vzájemným dáváním se a přijímáním** osob Nejsvětější Trojice: Otec miluje Syna a vše mu dává, Syn zase miluje Otce a vše mu vrací a Duch Svatý je Láskou mezi oběma a z obou vychází.

Tak se Bůh **zjevil** a dal, nejen poznat. **V plnosti v Novém Zákoně**, odkud máme víru v Boha jako Trojici: Otec dává z lásky Syna, Boží láska je nám vylita do srdcí skrze Ducha Svatého. **V náznacích** a zahaleně Boží Trojici však můžeme číst již **v Zákoně Starém**, kdy Bůh se dává poznat skrze své **Slovo** (tedy Syna), jímž tvoří, a svou **Moudrost** (Ducha Svatého), kterou vše naplňuje a dává život. **A ve stopách** již v celém **stvoření**, které má svůj počátek, průběh a cíl, výšku, šířku a hloubku či látku, tvar a velikost, v lidské duši mající tři mohutnosti: poznání, volbu a vztah.

Vestigia Trinitatis, „**stopy Trojice**“ byly již od raného křesťanství souhrnně nazývány tyto **náznaky a odrazy Boží Trojjednosti** ve veškerém bytí či starozákonních dějinách. S tím, že duše člověka je pro svou (aspoň člověkem vnímanou) jedinečnost přímo jejím „obrazem“, *imago Trinitatis*.

A je dobré si tyto stopy aspoň občas **připomenout**. A kdy jindy je k tomu příhodnější chvíle, než na dnešní svátek. Třeba i jako **povzbuzení**, že křesťanská víra v Trojici Boží není jen pouhou spekulací a biblickou formulací, když se Bůh **odráží** v celém „**3D**“ světě jakož i v našem vlastním srdci. A tím pádem jako **povzbuzení**, že **svět je principiálně dobrý**, a to i navzdory tolikeré bolesti v něm přítomné, je-li **stvořen Bohem**, který je láskou. Nejen trojjednost Boha a potažmo trojičnost všeho ale i podstatná **dobrota** celého stvořeného světa je přeci vlastní biblickému zjevení. Že nejsou dva stejně silné protichůdné principy, láska a nenávisť, *filia kai neikos*, dobro a zlo, světlo a tma, den a noc, *jing* a *jang*. Ale že **láska a dobro** jsou nakonec silnější, skutečně existující, věčné, jsou-li **Boží**. A to i tehdy, zdá-li se, že v čase na čas prohrávají, jako tomu bylo i na kříži Božího Syna.

A tak možná – s pohledem na **skutečnost stop Boží Trojice a Lásky** – stojí za to se dnes pokorně zamyslet i nad tím, **jak je to s naší stopou**, kterou se odrážíme do světa, kterou v něm zanecháváme. Jsme-li totiž **jako lidé stvoření k Božímu obrazu a podobě**, k obrazu a podobě **Boží Trojice**, měli bychom po sobě zanechávat **stopu** aspoň nějak **Bohu podobnou**, Boží lásku odrážející, máme-li navíc kráčet životem přímo v Kristových šlépějích, jak čteme v Prvním listě Petrově. Ptejme se proto na **kvalitu a druh stopy** svých myšlenek, slov a činů, svých poznání, rozhodnutí a vztahů.

Stopa je krásná, velmi **pochopitelná** a dnes navíc hojně **užívaná** a **známá metafora** vlivu člověka na svět, ve kterém žije, na prostředí, do kterého byl vržen, a hlavně na lidi, kteří ho spolu s ním sdílejí. **Hovoří se** často o naší stopě enviromentální (mající vliv na životní prostředí), o stopě, již po sobě zanecháváme v elektronickém světě, na internetu, o stopě mediální, v tom či onom oboru anebo oblasti lidské činnosti, o stopě v srdcích druhých lidí, v jejich psychice, ve vztazích. A tak dále a tak dále. Prostě mluví se o **stopách veškerého našeho jednání**, všech našich myšlenek, slov a činů, o stopách celého způsobu života. A že to

nejsou vždy jen stopy **dobré**, ale často i stopy **zlé**, stopy pomáhající ale i ničící, je nám všem asi jasné.

Slavnost Nejsvětější Trojice nám připomíná, že **i na naší stopě záleží** a že by měla být co nejvíce **dobrá**, co nejvíce «v Kristových šlépějích».

Už například ve starozákonní mudroslovné knize **Sirachovcově** čteme tento podivuhodný aforismus: «Někteří lidé nezanechali památku po sobě a zmizeli, jako by nežili, byli, jako by se nenarodili, a tak i jejich děti po nich. Ale naši otcové jsou proslavení muži, a na jejich spravedlnost se nezapomene». Přičemž «**žádná stopa**» může znamenat jak **nečinnost**, nicnedělání, nevykonání dobra, které člověk vykonat měl, tak **zlé jednání**, ničení, jež člověk učinit neměl, protože něco takového se ve starozákonním archaickém chápání blíží nicotě, chaosu, «žádné stopě», vymizení z paměti Boha i lidí. Zatímco **stopa spravedlnosti** je požehnáním pro potomstvo, zůstává, a to dokonce navěky.

Člověk, stvořený k obrazu a podobě Boží Trojice, je prostě **ustrojen** tak a **předurčen** k tomu, aby konal **dobro**, aby **miloval**, aby **co nejvíce lásky** bylo jeho stopou, kterou po sobě ve světě zanechá. Starý Zákon to nazýval spravedlností, Nový už přímo volá k lásce, která dává, která se rozdává a prospívá lidem a světu, po vzoru Kristově.

Člověk není povolán a předurčen k tomu, aby jeho stopa byla zlá. Tak nakonec přeci nemůže být šťastný ani on sám, ani zde, ani na věčnosti. A nemůže být šťastné ani jeho okolí, ani příroda kolem něj. Člověk je povolán **k větší stopě** než ke stopě «žádné» (byť i to – například v enviromentálním smyslu – někdy nemusí být až tak málo). Je povolán **ke stopě** aktivní, nejkrásnější, **nejbožstější**, aby opravdu **miloval** a aby skutečná a prospívající láska byla jeho největší stopou **ve světě**, do něhož je vržen, a **ve vztazích**, v nichž žije, pohybuje se a je.

Milé sestry, milí bratři, ano, je to **stále totéž poselství milovat**, mít rád Boha, lidi a svět: «Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný». Nemůže být ani jiné, nic není opakování více hodné. Ale právě **myšlenka, metafora stop** nás chce znovu **povzbudit**, abychom toto poslání vzali **za své**, abychom u každého svého činu **zatoužili**, aby zanechal v lidech kolem nás a v našem mikrosvětě **dobrou stopu**, stopu aspoň **nepatrně Boží**, stopu **laskavou**, stopu **Trojice**.

Ještě více než o nějakou „3D“ strukturu **jde** tedy **o lásku**, na které přežitelnost dobroty světa stojí. Samozřejmě, podstatně na lásce **Boží**. Ale co do našeho světa nějak **i na té naší**. A proto: «Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství Svatého Ducha (ať je) s Vámi (s námi) se všemi».

A vnímáme-li **sebekriticky**, že v našem životě je již dost nebo již až příliš stop, ba **tápot špatných**, ostatně i spravedlivý sedmkrát za den hřeší, tak znovu **vězme**, že je to – slovy Petrovými – zase jen **láska**, «která **přikryje množství hříchů**».

Na vykročení lepší novou cestou v Kristových šlépějích, i kdyby již co do času života měla být sebekratší, **nikdy není pozdě**, s Boží milostí...